

Vaste grond

Charmaine Hulsbosch

Mijn 'Leovromannen' dobberen in de oceaan. Mijn schamele bezittingen heeft hij overboord gegooid. Nu moet ik het doen met wat ik nog weet. Mijn verwaterde herinneringen.

Liever heimwee dan Holland, dat was de gedachte waarmee we vertrokken. Gewapend met overmoed en avonturiersbloed gooiden we de trossen los en zwaaiden naar niemand op de kade. We zwaaiden om onszelf bezig te houden, denk ik, en om er iets vrolijks van te maken.

Ik zwaai langdurig zodat hij mijn tranen niet ziet, maar na het passeren van het eiland Gomera moet ik er wel mee ophouden en gaan zitten; de golven zijn nu een stuk hoger en de wind lijkt ook veel harder dan voorspeld.

'Hè jasses, ik ben nu al zeeziek', roep ik naar mijn man die op het voordek de stormfok aan het hijsen is. Het schip begint enorm tussen de golven heen en weer te slingeren. Met moeite kan ik het roer houden.

'Het zal zo wel beter worden', snauwt hij terug.

Maar het wordt niet beter. De storm trekt aan en het is al bijna donker.

Waar ben ik aan begonnen? Hoe komen we ooit aan de overkant van deze boze oceaan? Hoe lang nog eer ik weer voet aan wal kan zetten? Als we er al ooit komen. Kan ik nog terug? Binnen is het een grote puinhoop, ondanks dat ik de boel zeevast had gezet ligt alles doorelkaar. Mijn keel is rauw van het overgeven. Slapen is onmogelijk, het schip stampet en schudt. Mijn hoofd dreunt en mijn nek doet zeer. We proberen een parachute-anker te water te laten zodat het schip met de kop in de golven gaat liggen, maar dat ding waait alle kanten op en sleurt mijn man zowat overboord.

Eindelijk zie ik achter mij de zon opkomen. Langzaam wordt het licht, er is geen land meer te zien. Er is helemaal niets te zien. De beloofde passaatwind waait nu in mijn rug en zorgt ervoor dat we op koers kunnen varen, richting west. Het wordt steeds rustiger aan boord en in mijn hoofd. Heel rustig, te

rustig. Er valt hier geen biet te zien, alleen lucht en water. Ik had gehoopt meer dolfijnen te zien of walvissen, of een vogel voor mijn part. Niks.

Als ik wacht loop, slaapt mijn man en andersom, we dromen langs elkaar heen. Al tijden. Soms eten we samen. Er is niet veel meer te vertellen dan wat voor weer het is, maar dat ziet hij zelf ook wel, hetzelfde als gisteren. We zouden kunnen praten over hoeveel mijl we hebben afgelegd en hoeveel dagen er nog te gaan zijn. Dat doen we niet, dat hebben we nooit gedaan. Ik vraag me af wat hij denkt, wat zijn herinneringen zijn. Maar ik vraag het niet. We verzetten de zeilen zo af en toe. Het wordt steeds warmer.

Een Portugees Oorlogsschip zeilt voorbij. Dat is een kwal met een prachtig licht violet gekleurd zeil op zijn rug, maar onderwater heeft hij verraderlijk lange tentakels. Als je daarin verstrikt raakt, verlammen ze je en sterf je een verdrinkingsdood. De zon gaat snel onder en het is vrijwel direct donker. Ik probeer de sterrenbeelden te ontwaren en voor het eerst zie ik het Zuiderkruis. Ik ben nu echt heel ver van huis. Hoe langer ik kijk hoe meer sterren er verschijnen, ontelbare sterren in het donkerste van de nacht zonder maan. Ik word er duizelig van. Ik weet niet meer wat onder of boven is. Hunkerend kijk ik naar het oosten om te zien of het al lichter wil worden. Zag ik nou een walvis? Vlak naast me. Of niet? Ik hoorde wel een hele diepe lange zucht. Of was ik dat zelf? Ik moet mijn moeder nog bellen. Zal ik even kijken of er nog post is? Nou, de radio doet het niet meer. Ik ben de tijd kwijt. Ik wil de tijd terug. Papa, je leeft! Ik wil terug. Vooruit, je moet nu op. Het publiek wacht. In de tijd. Nee, nee. Je kunt haar niet aanraken. Herinneringen waarvan ik niet wist dat ik ze had doemen ongevraagd en steeds vaker op. Soms huil ik, en dan moet ik ineens weer spontaan lachen.

Eindelijk, dolfijnen! Vrolijk liftend op de boeggolf, buitelen ze op hun zij en kijken je lachend aan. Ik lig op mijn buik op het voordek en raak met mijn handen het water. Ik ben niet meer bang. Zoute druppels spatten in mijn gezicht. Ik weet zeker dat als iemand op zee sterft hij een dolfijn wordt. Met de dag voel ik me lichter worden. Die immens diepe oceaan onder me en de oneindige hemel boven me. Ergens daartussenin zweef ik. Het is allemaal niet zo erg meer, alles wat er is gebeurd. En wat er nog gaat komen. Het is nu. De

golven wiegen mij in een trance. Een glimlach om mijn mond en een zoete pijn in mijn buik. Is het heimwee of verlangen?

Ik ruik land. Volgens mijn man duurt het nog drie dagen voor we Antiqua zullen bereiken. Ik heb dus nog drie dagen, ik ben er bijna. Nog drie keer haalt de zon me in. En dan zet ik voet aan wal en weet ik wat ik moet doen. Het kost me moeite de stilte te doorbreken. We hebben immers al zo lang alle leugens bij elkaar gezwegen. Het moment is daar. Ik stap aan wal, de aarde wiebelt en het duurt even voor ik gewend ben aan vaste grond onder mijn voeten.

'Dag Joost. Ik ga.'

'Ik ga? Hoezo? Waarheen? Waarom?'

'Dat weet ik niet, maar ik ga weg.'

Hij kijkt me niet begrijpend aan. Ik haal mijn schouders op en zeg nog: 'Het ga je goed.' Dan draai ik me om en zet een stap in de goede richting. Achter me hoor ik hem vloeken en het geplons van spullen in het water. Jammer van de gedichten. Ik had ze graag nog eens willen lezen, om te doorgronden waarom we niet begrijpen wat we al lang weten.

Gebruiksvoorwaarden

Het werk van schrijvers en dichters op Nederland Schrijft mag gratis worden gelezen en/of gedownload voor eigen gebruik. Iedere verspreiding, openbaarmaking, verveelvoudiging of bewerking is niet toegestaan.